

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à
Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 695. Sergii Pap. Annus 8. Leontii Imp. Annus 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

IESV CHRISTI
ANNVS 695.SERGI PAP. LEONTII IMP.
Annus 8. Annus 2.

LXXXV. ECCLASIA EX MARYM SANCTIFERIO PATER.

MARTINUS. VVIGIBER.

II. OPERA P. BONI FRANCIS FELIX ACO. VVIGIBER.

b. Marcellus. ib. 8. 9. 10.

S. S. VVIBER. TUS PRADICAT BY ANGEL. LIV.

a. Apollonius. ib. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7.

S. Excentesimvs nonagesimus quiares Dominianus octaua Indictione vocatur, quo Ecclesia Francorum feliciter propagat, sanguine sanctorum martyrum irrigata: nam propter diutorum Eudaldorum martyrum superna narratio, contigit & sanctum Wibertum, vnum ex duodecim illuc missis, martyro coronatus. Ille omnia narrat Marcellinus in Actis sancti Suniberti, biplimum de duodecim sanctissimis monachis illuc a congregandis Euangelium missis sermonem habuit, illa subiiciens:

Marcellus perdidit Radbodus Rex Frisiae illo tempore expulsa a Transalpae per illuc & Christiam suam principem Papam de Hispania. Materem domini Francie apud insulam Flandriam, quae a quadam deo suo, dicto Feste, tunc Flandria appellabatur, qui validus sollemnis erat propter superstitionem fidem idololatria. In qua in sua auctoritate, suggestum fratrem & consilientem, professa statim delatura tunc & Flandriam & confusa predicatorum, tres solamnem dominum, Satanae pompa alienigenam, Orthodoxa nescirent fidem. Radbodus vero Rex Christiam suam idololatria, odio habens Christianos, audens idola a Christiano traxit, valde, atque iniuriam deorum suorum vicit dispensans. S. Vigibergus quem dominus nouerat Christianum, vixit ex confusio sanctorum, duxi tormento regulari usque, qui contra prece Domini exorare solebat pro confusione palma martyris certos, illuminata soiulata predicta.

Sacerdotes vero perpendentes quoniam Radbodus Rex regnatum ab idololatriis cultu & diffidet, & quod in lacrando animabus parum proficerent proper tyrannum Regis, divertierunt ad prefatum principem Papam: & ipso gratiarum sunt suscepiti. Et ipsa mense octobre Frisiam, expulso Radbodo Rege, coperat, illos deinceps ad predicationem in misse. Principes Pagani subiacti auctoritate regis, ne quia presul suus quisquam molesta inferret. Unde factum est, opulenta divina grata, & malos quosdam in brevi predicatione sua ab idololatria ad fidem converterentur CHRISTI. Atque conuenientes ad castum Tracelensem, quod pridem Vinterlong decubat, quod in postulante Orientalium Francorum eo tempore fuit & permanebat, ubi dudem imperante Heraclio Cesare indecens Dagoberto fonsius Rex France confirsi fecit ecclesiam in honore sancti Iosephi Apostoli, quam non multo post predicatione cernitum fuisse destruxerunt: in quo loco prope ruinam illius prioris ecclesie sancti Thomae, anno a nativitate Domini sexcentesimo nonagesimo quarto, superedificaverunt in honore sancte Crucis orationem, in quo remans sanctis conservarunt baptisterium: ut CHRISTI fides & defensio capellani Tracelensis securior illi haberent accessum ad sufficiendum sacri baptismatis sacramentum.

III.

Subditum est Marcellinus, hoc eodem anno sanctum Sunibertum tenerum in Hiberniam ad eos, a quibus fuerat cum focis missus, fusse ordinatum Episcopum; Sed quia ante hunc pscum cum focis passus fuerat, idem auctor licet tradidit:

Demiprefati sacerdotes attenderent messem quidem multam, operari vero paucos iurant more Apollinarium & discipularum Christi & boni, triu & trimi adiuvantiis aliquot neophyti in diversa Germania proximitate fidei Christi genitae, denuntiatur. Inter quos S. Sunibertus gloriatus sacerdos Cori, diuinum amarissime seruendo, vent edem tempore cum Unerfrido & mecum in grandem vicum dicatum Duestat: qui vicus resertas suis ceremonias, ornatus, diversis idolorum templis, duobus diffinis militaris ad Traiectum ad Orientem. Vbi dum predicaret Christum verum Deum, parvum eternam in se credentibus daret, adiunctorum, ut simulacrum suum & manus contumerebant cultus, ea quod idola, qua-

pro diu colebant, repleta erant domum, & nulli clavis habere; nec sibi intertribus auxiliis conferre posse apparet: summa a Pagani & idololatria capti, & graviteratur, clamantis & desolatis: gloriabantur de nostram profanam legem, deus noster compagno somnia aformat: populum seducit, Christum suum deo non audacter predicit: & nisi occidatur, auctoritas, velut patrum nostrorum evanescatur, & paterna traditio emittatur.

Hic dictis clamore omnium tenetur, & in carcere miscitur, ut altera die occante transvalent: non manipulis ambiant spuma occidere, quoniam viceraet sub dicto Carthaginianum Francorum. Non vero, Venerabilis & ego Marcellus, in lete & festis sequentibus eius vice adseritur: quod coram S. Suniberto, late ore confundendo beratorem suum electum pro filio Christi, paci mortis amore pati pro Christo, vel in galli cantum S. Suniberto erant, non autem electio vestrum angelus Dominum magna claritate in carcere, fuisse. Nellimeri, ferme Dei, quia Dominus tuus es. Invictus & impunitus confundit carcere, liberans eum, praecepit transflant Corinthum Pagam vobis evangelizare. Quis facit, niger Dominus aethra prius: ipse vero ad nos venit, praemissa genit, & nos facit gratias, desponsans Dei naturam angelica invitacione & consolacione.

Paganus vero, & praeceps facilius nesciunt sicut in tales libatoe liberationem illius vacillari coepit de impetu alieni. Landantes viratim Christi, & non altera die confunduntur, dicunt multos in propria veritate, & ad Corinthon invenerunt, & mox in eis mortuus in eum. Quo minister repente, cum tristis oblitum personasset, omnia per Angelum parata. Quoniam Diabolus confutat, enarravit: qui vobis nescit, placet per Pisgam & Hollandiam ad Frieslandiam, aucto plausibiliter CHRISTI M crucifixione: & quoniam radicem trahit inter ipsos Gentiles in diversa loca perpice pietas & numerus tolerat; tamen diuine semper fides arcta, & diuina exhortatione populus multum ad agendum sibi Celsus perducet.

Eodem anno dominum perniciem nobiscum, filium per invito frido & me Marcellino in Oriente, parvo tristione saliente, in qua erat villa diuina a Transalpae in Arverna, mortale, dicta Hagenheim. Vbi cum infuso diuinitus humus Gentilium venit, in quo nuditus caputa canum, dentium cornuq; colens, fungula sarcifica intercessu molaret, accepta in media thalamum, lamen & lucem orationis, accedit, & idem: Non curauit sibi Diabolus, ut concilii conditione, non idem, qui oderat Marcellum. Pro predicationem subiectum eil ligatum, neque quidam Galberni socii nati Illuminatio, homini confidit, multiplo quod ad eo iniquum aculum fecerat Genius, qui eum nouerant, & pietate conseruavint.

Cum telus causa viderit, cuius frumentum omnibus adhibetur, qui ordinari in Episcopos debent, sententia sic, atque Willebrodum & quoniam primus sententia in Anglicis ad S. Willibordum Mercorum Astitem, quo eil Episcopus consecratus hoc iure sententia relatur auctor (qui numeratus ab incarnatione Domini sexcentesimus nonagesimus quintus) Quoniam datus Willifridus interfuerit Romano Consilio sub Agathone, idem accepisse pariter ab Apollinaris fidei pietatem auctor tamen apostolicam Episcopalem fidei legitimam, quia natus eundem consecratus Episcopem. Separata vero anno (vixit) Willebrodrus Romanus probatus testatur a Sergio Papa, vsu loco dictu immunitus.

partitor, qui Apofolus dignus miraculis testatae ipsiis reliquit fidem Christianam integratque sinceram: misericordia vero redditum sunt omnium hominum, vbi relatio antiquo tam parvis facilius deposito, secuti voces alementum per praecepta hie, etiam in profunda coruerunt inferni.

Hoc eodem anno sexcentelimo nanagesimoquinto, die nona Februario fandus Ambrosius Episcopus Rothomagensis vir sanctitatem clarissimus ex hac virtute cœlum feliciter migravit, cum ante calamitatem passus, solum velite missus in exilium cogeretur, iustus Pipini supremo fungenti magistrati, de quo Angodus monachus ita scribit:

Cum inter principes Fratrum sena esset exorta discordia ob multiformem regnorum dissensionem, calidius humana genera hosti militum contra Dei famulum securi fecit mortalem, qui Pipinus principi fraudulenter suggester prelatione virtutis luctum adserit, cum concordia tractatis consula. Decedente enim ei de ordine principatus, quod ita ut petierat implatum est anno ab incarnatione Domini sexcentesimo nonagesimo sexto. Ordinatus est autem in Ecclesia sancta martyris Caecilia dienaria eius imposito sibi à Papa meum nomine Clemente, ac mox remissus ad sedem Episcopariam suam, id est post dies quatuordecim, ex quo in Viterbo venerat. Donauit autem Pipinus locum carthae Episcopalis in castello suo illi, quod antequa gentium illarum vocabulo Vitzburgus, id est, oppidum Vitudorum, lingua autem Gallica Tractacum vocatur, quod subiecta Ecclesia, reverendissimum Pontificis longe latetque verbis fabri predictarum, multoque ab errore reuocans, placet per illas regiones ecclesias & monasteria nonnulla confringit. Nam non multo post, alios quoque illis in regionibus confundit ipse Antiphites ex eorum numero fratribus, qui vel secum, vel post se illa ad presulandum venerant: ex quibus aliquanti tunc dormierunt in domino: ipse autem Willibordus, cognomen Clavus, adhuc superius, longian venerabilem state, riposte trigesimum & sextum in Episcopatus habens annum & post multiplices militiae celestia agnos ad præmia remuneratione superius tota mente subspans. Hæc Beda, declarans his pariter tempore quo ista scribent, anno videlicet, Domini septingentelimo trigesimo secundo.

Eodem quoque anno ex hac vita migrasse S. Audomarum Monachorum Episcopum, certum est. Prædictar ille Apostolus Tarcanensem, & ceterum quidem: nam hinc dia populus ille Euangeli predicatione imbuta esset, tamen negligenter præfatum in detersus lapides, necrum idolum cultum, quem relinquere, est ledeamus; sed tanta viri predicatione exaltos est, acque perfecte redditus Christianus, opertate diuinitus, una cum predicatione, miraculorum quoque virtute. Exstant etiam apud predicare gellæ, a Folchardo conscriptæ. H. c. vel obiter mentio facienda est de sancta Auct. ebenha viagine, que ab eodem sancto Audomaro Deo coniecrata regia clarae fanditate; cuius virtus Actus scriptus manu data habentur.

I E S V C H R I S T I A N N V S 696.

SERGII PAP. LEONTII IMP.

Annus 9.

Annus 3.

S E Q U I T U R Christi annus sexcentelimo nanagesimus sextus, Indictione nona, quo vir Apofolicus Willibordus, sive Willibordus, qui ante annos sex Roman veniens auctoratem prædicandi Euangelium (vt dictum est pluribus) accepit, cum magna amplexu predicatione prouentum in coniunctione infidelium collegitur, iterum Roman veniens ad eundem Sergium Papam, ab eodem Episcopum ordinatur. Opus plenarium in his recognoscitur: accidit enim secundum illud mysticam Domini in Iob c: *Namquid mira fulga, & haec, & reverentiam vestrum, adjuvare? Non natus est Apofolico fidei mitte et tontrui filios in Euangelio predicationem ad Gentiles, sed & eodem portantes manipulos suis recipere reuidentes, nosaque ipsi erigere fides, Episcoptales. Vbi enim Friti sive Fitiones Euangelium accepit, vt eis datur Episcopus liberator, qui eis bello pendorum Pipinus princeps. Non decant in Galliarum proximis regionibus nobilis-*

simum Ecclesiastum Episcopi: sed quod nouis erigeret fedes, sciret etiam ab exercitu ducibus, solus esse Romanum Pontificis, idcirco cura illi fuit, ut idem Romanus missus, vbi accepit ad prædicandam Euangelium apostolatum, nouis rediret facies ritibus ordinatus Episcopus. Porro rem gestam per breuerter Beda sic narrat:

*Potius vero inquit iper annos aliquant in Friesia, * qui aduerserant, docerunt, misit Pipinus, faciente omnium consensu, virum venerabilem Willibordum Romanum, cuius aliud Pontificatus Sergius habebat, peplulan, vt eidem Friburgum genit Archepiscopus ordinaret: quod ita ut petierat implantum est anno ab incarnatione Domini sexcentesimo nonagesimo sexto. Ordinatus est autem in Ecclesia sancta martyris Caecilia dienaria eius imposito sibi à Papa meum nomine Clemente, ac mox remissus ad sedem Episcopariam suam, id est post dies quatuordecim, ex quo in Viterbo venerat. Donauit autem Pipinus locum carthae Episcopalis in castello suo illi, quod antequa gentium illarum vocabulo Vitzburgus, id est, oppidum Vitudorum, lingua autem Gallica Tractacum vocatur, quod subiecta Ecclesia, reverendissimum Pontificis longe latetque verbis fabri predictarum, multoque ab errore reuocans, placet per illas regiones ecclesias & monasteria nonnulla confringit. Nam non multo post, alios quoque illis in regionibus confundit ipse Antiphites ex eorum numero fratribus, qui vel secum, vel post se illa ad presulandum venerant: ex quibus aliquanti tunc dormierunt in domino: ipse autem Willibordus, cognomen Clavus, adhuc superius, longian venerabilem state, riposte trigesimum & sextum in Episcopatus habens annum & post multiplices militiae celestia agnos ad præmia remuneratione superius tota mente subspans. Hæc Beda, declarans his pariter tempore quo ista scribent, anno videlicet, Domini septingentelimo trigesimo secundo.*

Hæc etiam de ordinatione per sanctum Sergium facta Romæ Willibordi sive Willibordum, & in Clementem mutatione, meminist etiam Marcellinus in rebus gestis sancti Sauberti, vnu ex eis in Euangeli predicatione confundit. Eius vero Acta, que pluribus propositus est Albinus Flaccus, discrepant à Bede historia, dum iste tradit fuisse consecratum in Ecclesia sancte Ceciliae, ibi autem legitur factum in basilica sancti Petri: inquit autem Albinus tradit, eandem ordinacionem habuisse precedenti propheta, Quina, inquam, manifistatione, fieri contigile. Audi ergo, que ipse referat his verbis:

Et sic cum honorifica legatione, & muneribus auctorati Apofolice condigni, Romani direcius est. Sed die quarta, præsumam ut venerabiles Apofolici Aug. lucian somni reuisione admonitus est, ut illam cum summo honore suscipiat, & quod multarum aurarum effet illuminatio futuri, à Deoq[ue] electus & ad hoc venient, ut summi ab eo sacerdoti honorum suscipiant, nihilque ei negandum esse, quicquid petinet. Quia falso Apofolice admonitione corrut, cum magno gaudio & summo cum suscepit honorem: & vt eo fidei agnouit sacerdos religione devotione, sapientia plenitudinem, die competenti populo adueniente, aduocatus venerabilibus ad societatem ministerii sacerdotiolum, publice in ecclesia beatissimi Petri principis Apofolorum cum magna dignitate more Apofolico cum ordinatus Archepiscopum, ac ordinato nomen imposuit Clemens, vestimentisque suis sacerdotiibus indutum, & sancto quasi superhumerali Aaron, palto dignitatis, & indumentis confermatu gloria: & quicquid volat, vel petiat, aut in patricium sandorum, aut in rebu Ecclesiastici, cum tota mente acratae tradidit illi; pronuntiatae benedictione, donis distinxit, cum salutibus preciis sternit cum in operi Euangeli remittit. Porro teditum quis in Germaniam contingit anno sequenti, tenuit Marcellinus. Sane quidem quod consecratus fuerit (vt retinatur Beda) die nativitatis Ceciliae, non potuit nisi anno sequenti in Fisionem redire, que igitur post haec continguerit, suo loco dictum sumus.

Se quid interim memoratu dignum coapostolus Saubertus (quem non superiori ordinatum diximus à sancto Willibodo Episcopo) operatus est, Ma cellinus, qui comes peregrinations ipsius & Aetorum scriptor ei adhæsit, vt Lucas Paulus, hoc aut de eius reditu, &